

ILE PIENIĘDZY POTRZEBA DO SZCZĘŚCIA?

PRZYGODA SŁYNNEGO MILJARDERA.

Nowy York w styczniu W. N. Yorku kursuje obecnie zabawna historia o starym Rockefellerze, który w Ameryce stał się już postacią legendarną. Wszyscy zapewniają, że historia jest zupełnie zgodna z prawdą, gdyż dowiedzieli się o niej z najwiarogodniejszego źródła.

Rockefeller spędza lato w Miami, gdzie bynajmniej nie prowadzi wystawę kozy, do którego zresztą nie przywiązuje żadnej wagi. Choć i mu tylko o jedno: niedopuszczanie ludzi do siebie. Pod tym względem Rockefeller, ustawicznie nagabywany przez różnych potentatów, jest pilnie strzeżony w swej letniej rezydencji, niż głowa Unii w Białym Domu.

Było więc faktem niewytłumaczonym — cudem nieledwie, że Tommy Pearl po wnetrznym dniu stanął w gabinecie starego Rockefellera, oświadczać odważnie: — "Mr. Rockefeller, proszę mi pożyczyc tysiąc dolarów, gdyż są mi potrzebne do ugruntowania egzystencji".

Rockefeller przedewszystkiem zdjął okulary i zwrócił ku intruzowi twarz pergaminową. Nie zapytał: — "Kto pan jest?" ani też: "Skąd się pan tutaj wziął?" lecz odrazu pogodził się z faktem, że niespodziewany gość zdołał wtargnąć do niego.

Sciągnął więc swoją wysuszoną maskę w uśmiech i rzekł: — No, patrzcie państwo! Potrzeba panu tysiąc dolarów do szczęścia? A ile pieniędzy ma pan w kieszeni?

Tommy Pearl wy dobył cały swój mały portfel, w postaci jednego dolara.

— Doskonale — rzekł Rockefeller. — Tylko powiedz mi pan, skąd przyszłeś do przekonania, że szczęście zdobyć można przy pomocy tysiąca dolarów?

— Czy drwi pan ze mnie? — zapytał młodzieńiec.

— Niech Pan Bóg broni! Nigdy nie naigrzywam się z młodych ludzi. Zadzroszcze im tylko. I dlatego opowiemi panu zdarzenie z mojego życia, o ile nie masz nic przeciwko temu. Ale przedewszystkiem powiedz mi pan swoje nazwisko i siadaj.

— Nazywam się Tomasz Pearl.

— Cudownie. Mogłbym poprosić kazać wyrzucić pana za drzwi, panie To-

maszu Pearl, lecz sądzę, że miał pan sporo trudności z dostaniem się do mnie. Aby to panu powetować, opowiem mu swoją historię. Warta jest z pewnością tysiąca dolarów.

— Otóż — zaczął Rockefeller z finezyjnym uśmiechem — miałem lat czternaście, gdy zostałem zmuszony do samodzielnego radzenia sobie w życiu. Musiałem i chciałem zarabiać pieniądze, co wówczas, jak i dziś, było rzeczą nielatwą.

Jako czternastoletni chłopiec miałem jedno tylko pragnienie: zdobyć pięćdziesiąt dolarów.

— Pięćdziesiąt?

— Tak jest. Ówczesne wymagania były mniejsze od obecnych. Zdawało mi się, że pięćdziesiąt dolarów wystarczy mi do szczęścia. Plan mój polegał na wypożyczeniu tych wymarzonych pieniędzy na procenty, by po pięciu latach uzyskać sumę 250 dolarów. No, i udało mi się zarobić pięćdziesiąt dolarów wydać mi się szczętem szczęści: pięciu latami zaś istotnie przyniosło 250 dolarów...

— Nie wiem wcale, poci mi pan wspomina o tym epizodzie ze swej młodości — wtrącił ze zniecierpliwieniem Tomasz Pearl.

— Cierpliwości! Pominąłem już w swej opowieści pięć ciężkich lat pracy i stwierdzam tylko, że w końcu znalazłem się w posiadaniu upragnionych dwustu pięćdziesiąt dolarów. Tylko, że zdobywszy je, nie doznałem oszałamiającego wrażenia szczęścia, jakiego oczekiwalem. Poprostu zrodziła się we mnie myśl: "Co teraz pocznę z temi pieniędzmi?" Poczulem, że do zupełnego szczęścia potrzebny byłoby sześćset dolarów, przy pomocy których mógłbym zająć interes handlowy z mieszczańskim osiemdziesiąt dolarów.

— Osiemdziesiąt dolarów w owych czasach był sumą znaczną.

— Naturalnie. Ale dlatego, że umiano szanować pieniądze. Wszystko bowiem zależy od tego, jak odnosimy się do pieniędzy. Przestały imponować dzisiejszej młodzieży dlatego, że oswoiliście się z pieniędzmi. A więc udało mi się zdobyć sześćset dolarów i zarabiałem "na czysto" osiemdziesiąt dolarów na miesiąc.

— I czuł się pan zupełnie szczęśliwy? — zapytał Tommy z ironją.

— Szczęśliwy? Nie. Nawet bardzo nie szczęśliwy. Bawiłem miałem przyjaciela, który zarabiał 140 dolarów na miesiąc, i to już wydawało mi się

szczytem marzenia.

Nie spałem całymi nocami, czując się po krzywdzonym, póki nie zdobyłem równie tej sumy. Lecz i to nie dało mi zaдовоlenia, gdyż obcowalem obecnie z ludźmi, zarabiającymi po trzydziestu i czterdziestu dolarów miesięcznie.

— Słowem: nie odznaczał się pan skromnością?

— Nie, oczywiście. Człowiek nigdy nie jest skromny, gdy stojąc na ziemi, przygląda się odlatającemu samolotowi. Tylko gdy z wyżyn samolotu spogląda na ziemię, czuje się mały i pokorny wobec swego przeznaczenia. Gdy i te wysiłki nie przyniosły mi szczęścia, pracowałem coraz usilniej, by je zdobyć.

— I nie zdobył go pan nigdy?

— Nigdy. Nawet wówczas, gdy zostałem najbogatszym człowiekiem na świecie.

— Ale przecież zostawisz bogactwom człowieka w świecie, nie potrzebował pan już patrzeć na samoloty w przestworzach?

— Nie — rzekł Rockefeller, opuściwszy na piersi swą wysuszoną głowę mu mój. — Ale żywiłem tęsknotę niespełnioną, by choć raz jeszcze przed zgonem czuć się szczęśliwym. I czy wiesz, co mnie uszczęśliwiło, młodzieńcze?... Gdy bym miał, jak pan jednego tylko dolara w kieszeni. I dlatego nie dam panu tysiąca dolarów, by nie ugruntować pańskiego nieszczęścia...

Na te słowa bogacza Tommy Pearl skoczył mu do gardła. Z trudnością udało się stojącemu na straży służącemu uwolnić swego pana z rąk rozwścieczonego gościa. Sługa raz po raz krzyczał: "Oddam pana w ręce policji!"

Rockefeller jednakże odezwał się swym znikomym, starym głosem: — Nie, Allan! Nie przywołuj policji. — Tomasz Pearl nie miał złych zamiarów. Jest poprostu zachwalał, jak wszyscy szczęśliwi ludzie...

Zamorski.

Uczeni w ołowianych fartuchach.

Nowa ofiara promieni radowych.

Angielski badacz radowy dr. William Fowler zmarł po długiej chorobie, jakiej nabawił się podczas swych doświadczeń z radem w 57 roku życia w Edynburgu. Kilka lat temu stracił on dwa palce, a w tym roku ujęto mu rękę aż do ramienia. W ten sposób lista badaczy, którzy gorliwość swą naukową przypłacili życiem, powiększyła się

o jedną dzielną jednostkę.

Dawniej szczególnie groźne było działanie promieni rentgenowskich, które stopniowo powodowały "obumieranie" całych części ciała badacza. Najgorszym w tym objawem było, że skutki emanacji tych promieni ujawniały się dopiero po długich latach, kiedy już nie było żadnego ratunku. Od szeregu lat jednakże niebezpieczne oddziaływa-

nie promieni Rentgena jest zupełnie unieszkodliwione ponieważ badacze posługują się specjalnymi fartuchami ołowianymi, które chronią ich od niebezpiecznych emanacji tych promieni. Odnosnie do promieni radowych nie udało się narazie jeszcze znaleźć podobnego środka ochronnego. Przypnieć wprawdzie należy, że wśród naukowców lekarskich daleko liczniejsze ofiary niż przez promienionanie, pochłonięte zostały przez badania nad nowymi preparatami, które dzielni badacze próbowali na samych sobie. Niedawno temu prasa podawała wiadomość, że trzej lekarze amerykańscy oświadczyli gotowość zaszczepienia sobie jadu owadu, przenoszącego w Missouri zarazki tajemniczej śpiączki.

ZNAKOMITY RZEZBIARZ FRANCUSKI

honorowym członkiem „Sokoła“.

Podczas tradycyjnego balu gniazda sokolego odbyła się niezwykle i bardzo znamienna uroczystość. Oto prezes Związku Sokół polskich we Francji dr. Brabander wręczył uroczyste odznaki Sokola Honorowego p. Maxime Real del Sarte znakomitemu artyście rzeźbiarzowi twórcy pomnika dla poległych Polaków pod La Targette.

W chwili wręczenia odznak roztoczył swe skrzydła Sokół na sztandarze z wizerunkiem i obecni byli członkowie zarządu oraz liczne wybitne osobistości z kolonii

polskiej w Paryżu, a orkiestra odegrała "Marsyljanke" i "Jeszcze Polska nie zginęła".

Bardzo ładne przemówienie wygłosił prezes dr. Brabander po polsku i po francusku. Wyjaśnił w nim powody, które zdecydowały główny zarząd Sokola przyznać to zaszczytne odznaczenie wielkiemu artyście francuskiemu i byłemu wojakowi p. Maxime Real del Sarte, który zawsze był i jest szermierzem przy mierza polsko-francuskiego.

P. Maxime Real del Sarte, wzruszony, podniósł, że zaszczyt z tego odznaczenia przejął go do głębi. Wspomniał wielki artysta wiekową przyjaźnią z Francją i Polską, przyjaźń z cementowaną krwią, wspólnie przelaną na polach chwały i kończąc podniósł, że na progu Nowego Roku 1935 w chwili gdy położenie polityczne jest zaciemnione, uroczystość taką, jaką przeżywa w tej chwili jest wielką manifestacją polsko-francuską i pokaże naocznie, że te dwa narody zawsze były ściśle związane.

Odznaczenie wielkiego artysty francuskiego p. Maxime Real del Sarte o "bije się donosiem echem w najwyższych sferach politycznych, naukowych i artystycznych we Francji i przyczyni się do wzrostu przyjaźni do Polski.

Sokół we Francji dobrze pracuje dla Polski

Siła przyzwyczajenia.

Noc posłubna nocnego dozorczy.

W. J. LOCKE

OPUSZCZENI

Powieść Przekład autoryzowany.

STRESZCZENIE POCZĄTKU:
Po opuszczeniu więzienia Stefan Chisely zastal drzwi rodzinnego domu przed sobą zamknięte. Iwonna Latour powitała go serdecznie na ulicy.

Oboje pojechali do parku, gdzie odbyli serdeczną rozmowę.

Po powrocie do domu zastała tam swego kolegę z estrady, który ją adorował bez wzajemności.

— Daj pokój. Van — rzekła żałośnie. — Sprawiasz mi ból.

Olbrzym dał się wzruszyć. Wyprostował się, huknął w pierś, porwał za kapelusze.

— Pies ze mnie, żeby cię tak nachodził. Gdzieżby ci się mógł podobać taki tłusty słoń, jak ja! Upadasz ze znużenia, malenka. Lotr jestem. Wynoszę się. Idź spać. Dobra noc!

Ujął ją za rękę i przytrzymał.

— Nie odpłaciam ci się niewdzięcznością, co? — zapytała. — Nie chciałam być niewdzięczną. Myślałam że jesteś inny.

— Takto inny?

— Myślałam, że nie będziesz się we mnie podkochiwał. Dai temu pokój, proszę cię. Nie psuj naszej przyjaźni.

— Możeby to i zepsuło naszą przyjaźń — odparł filozoficznie artysta. — Tylko, że to tak trudno nie kochać się w tobie. Do licha! za dużo masz tego przutulnego niewinnego uroczku. Jak tu nie szaleć!

Schwili się, pocałował ją w rękę i wniósł się buńczucznie. Słyszała jak przeszedł przez korytarz, nucąc

któryś ze swoich przebojów. Słyszała jak trzasnęły drzwi od frontu. Zrobiło się cicho. Położyła się spać z uczuciem, że ominęło ją nieznane niebezpieczeństwo. Pomimo iż zdawała sobie trochę sprawę z płytkości jego zakochania, było go jej żal. Gdyby to było możliwe, uszczęśliwiłaby go z radością. Miała dziwne nieдорzecznne uczucie, że postąpiła samolubnie. Uspiała wdychając nad komplikacjami życia.

Ci, którzy ją znali, zdumiewali się nieraz, że znosiła ciężką walkę o byt. Była taka ustępliwa, taka prosta, taka niepojętna na doświadczenie, a jednak stała pogodnie wśród zamętu, aż miało się ochotę śpieszyć jej z ratunkiem, niby dziecku, zabłąkanemu na środku niebezpiecznej ruchliwej jezdni. Była stworzona do czulej opieki, do zbytku, do wygodnego życia. Nie godziło się to z odwiecznym porządkiem rzeczy, że takie delikatne stworzenie żyło samotnie i zarabiała na życie, mając słodczy i niewinność za całą obronę przed brutalnością świata.

— Ale właśnie prostota chroniła ją przed światem. Ze zaś była nierozbudzona, poprostu dziecinna, więc i wewnętrznych przeżyć nie miała. Na politowanie odpowiadała śmiechem. Praca zarobkowa przychodziła jej z łatwością. Zaprawiała się do swego zawodu od najmłodszych lat. Wzięła się do niego jak młody labędz do pływania. Enga-

gements przychodziły same, przyjaciela trafiali się sami wszystko szło jak z płatka. Śpiewała lub dawała lekcje. Pieniądże wpłacano dla niej do Banku Miejskiego, którego oddział mieścił się niedaleko. Gdy potrzebowała pieniędzy (potrzeby miała skromne) — posyłała służącą z czekiem. Jeżeli z kapitalikiem było krucho, brała się do oszczędności i odkładała placenie rachunków. W razie przytywnu gotówki spłacała długi, uzupełniała braki w garderobie i pozwalała sobie od czasu do czasu na kolację z ostrygami. Wszystko to było proste. Iwonna nie uważała się za ofiarę losu. Nawet nieudane małżeństwo nie zmieniło jej pogody ducha. Minoję jak pochmurny dzień, poszło w zapomnienie. Nie pogoda, gdy zaświeci słońce. Nie zostawiło żadnego wyraźnego śladu. Nawet sam ten nieszczęśliwy okres za bardzo jej nie zgnębił. Oporniejsza natura możeby się zlamala na zawsze. Ale Iwonna zmagała się z burzą życia tylko przez jeden sezon.

Poznała Amadeusza Bazouge'a, gdy ten paryski tenor, osiedlony od niedawna w Londynie przeżywał, pod wpływem przesytności miłostkami z blondynkami lekkiego kalibru, nastroje sentymentalne, obawiające się wywołaniem pamięci matki. W malej ciemnowłosej Iwonnie, którą porównywał do Naiswitezkiej Panny i wszystkich świętych, jakich sobie przypominał, zakochał się niby to na zabój. Iwonna była młodzieńcem. Uwielbienie mężczyzny było dla niej nowością. Przeraziła się, że z jej powodu człowiek przechodził mękę, gdyż Amadeusz nie szczędził namiętnych słów. Wyszła za niego, bo powiedział, że życie jego jest w jej rękach. Oddała mu się z łatwością, tak jakby była jałmużną biedakowi na ulicy. Nie rozumiała dlaczego była mu potrzebna do szczęścia. Ale tak powiedział, więc

mu wierzyła.

Przez jakiś czas cieszyła się łagodnie jego bezgraniczną uciechą.

— M'aimest-tu? — szeptał w miódowych godzinach.

— Tak — odpowiadała, wiedząc, że mu sprawi przyjemność.

Ale najszczęśliwsza była wtedy, gdy nie potrzebowała się czulić. Swój ją drogą lubiła go. Jego nieco pospolita uroda była w jej guście. Bawił ją nadto swą ognistą fantazją i bulwarowymi dowcipami, urzekalną miętnością, która budziła w niej strach, litość i zdumienie.

Jednakże Amadeusz Bazouge ani z natury, ani z wychowania nie nadawał się do małżeńskiego życia. Wprędce odeszły go nastroje sentymentalne. Przestał wspominać matkę, znużył się niewinnością Iwonny, zażęknął za rozruchanymi cynicznymi wampirzycami. Zaprzagnął romantyki. Pożałował, że zerwał z osatnią, która utrzymywała go stale w stanie rozkosznej niepewności, czy to duszać w szalonych uściskach, czy tłukać lusterką na głowie. Powoli zaczął szukać zaspokojenia swych nawrotnych pożądań i odsunął się od żony. Wtedy dopiero Iwonna poczuła się nieszczęśliwa. Nie obchodził się z nią brutalnie. Przez cały ciąg pożywania nie powiedział sobie nawzajem jednego ostrygo słowa. Ale ją już zaniedbywał. Po koncercie nie towarzyszył jej do domu na Staines. Wracała sama, a droga była długa. Spokojne wspólne wieczory, które zapelniali śpiewem i muzyką, należały do przeszłości. Często nie widzieli się przez tydzień. Nadmiar złego Iwonna straciła nagle matkę, tak że przyszło na nią zupełne sieroctwo. Toteż zapłakawała się nierzad jak porzucone dziecko.

Wreszcie się rozeszli. Amadeusz wrócił do Paryża. Iwonna wynajęła niewielki mieszkanie na Marlborough Road. Chmury przeważyły, znów była szczęśliwa. Jako śpie-

waczka, stale występowała pod pianieńskim nazwiskiem Latour. Teraz powróciła doń, zmieniając tylko "mademoiselle" na "madame". Mąż stał się metnem wspomnieniem. O jego śmierci w szpitalu parwskim dowiedziała się z "Figara". Dla oznajmienia światu że owdowiała, włożyła żałobny kapelusik, ale nie wylała ani jednej łzy. Na współczujące żale przyjaciół odpowiadała ze zdziwieniem wielkie oczy.

— Ależ, moi drodzy, jestem zupełnie nieszczęśliwa — odpowiadała zgodnie z prawdą. Wyszła z próby nieszczęśliwego małżeństwa czystą i dziecinna, z sercem nieknięciem namiętnością, z duszą nieprzyćmiłą rozczarowaniem.

Trafiają się kobiety, skazane na miłość wielu mężczyzn, ufne bierne, działające nieodparcie na wszelki instynkt posiadania i opieki. Czasami taka kobieta dostanie się jednemu szczęśliwemu, któremu rodzi dzieci, niewiadomo beznadziejnych, tęsknot, jakie budzi w sercach innych mężczyzn.

Czasami, tak jak Iwonna, bywa zdana na łaskę i niełaskę wszelkich podmuchów namiętności, jakie wybuchają nokoło niej. Zbyt niewadoma znaczenia i celu miłości, żeby czekać na swoją miłość; zbyt słaba czuła i litościwa, żeby sobie nie robić z cierpienia mężczyzny. Jeżeli upadnie, świat nie oszczędzi jej postępowania. Jeżeli szczęśliwie oko "licznosci" używa jej ochronny, bezkarności, znowu za cnotę wbrew logice. O! jak trudno nie buntować się przeciwko światu.

Z Iwonną los obchodził się łaskawie. Niekiedy droga jej życia wiała się bardzo kręto. Wtedy wdychała, jak po niespodziewanych oświadczeniach Vandeleura. Ale szczęśliwy traf zawsze prostował jej drogę. Właśnie i tym razem zdała się na swoje. Dobra gwiazda.

TAJNE MENNICE. KARYGODNA „SZTUKA”.

Najtrudniej fałszować funty angielskie.

Pamiętne jest oszustwo na wielką skalę, popełnione przy pomocy prawdziwych banknotów portugalskich, które były właściwie fałszywymi. Pewna szajka oszustów zgłosiła się ze sfalszowanymi dokumentami dyplomatycznymi w największej angielskiej fabryce banknotów i zamówiła nowe banknoty, portugalskie na sumę 25 milionów franków w złocie. Banknoty, po sporządzeniu ich, wydano szajce oszustów i dopiero, gdy poją wily się prawdziwe banknoty, wydane przez Bank Państwowy w Lizbonie, które posiadały te same numery

Banknoty, wykonane w Anglii, oszustwo wyszło na jaw. Oczywiście, ponieważ banknoty oszustów wykonane były na prawdziwym papierze państwowym i w prawdziwej fabryce, znajdowały w dziedzinie nabywców. Był to niezwykle wypadek w dziejach fałszerstwa banknotów. Przy fałszerstwach różniliśmy zawsze dwa typy: prymitywny i techniczny. Ostatni typ posiada różne stopnie podobieństwa. Obecnie kwitnie znów na wielką skalę fałszerstwo banknotów. Główny kontyngent, w międzynarodowym ruchu fałszowanych banknotów i monet stanowią mniejsze banknoty, ponieważ łatwiej się ich pozbyć, niż banknotów na większe sumy. Do prymitywnych sposobów fałszowania należy rysunkowe odwarzanie i malowanie banknotów, lub też bicie monet z prymitywnego stopu. Kiedy dzisiaj nawet w najodleglejszych krajach zbyt malowanych banknotów jest niemożliwy, fałszowane monety znajdują zawsze nabywców. Technicznie doświadczeni fałszerze pracują albo przy pomocy litografii, fotograficznej odbitki prawdziwych banknotów lub przy pomocy reprodukcji. Ponieważ prawdziwych przyrządów do bicia monet nie można zdobyć, fałszerze posługują się małowartościowymi aparatami.

Nienaganny fałszyk monet nie ma, zwłaszcza rzadkie są próbki na kraje, w których nie ma. Fałszowanie banknotów jest ważniejszą i donioślejszą w skutkach, niż fałszowanie monet, które ogranicza się jedynie do monet srebrnych. Ale nawet przy doskonałych środkach technicznych, nie można naśladować banknotów tak idealnie, ażeby nie zawierały jakichś różnic. Wielką rolę odgrywa papier, następnie zabarwienie, dokładność druku, wyrazistość obrazów i sposób umieszczenia włókien oraz znaku wodnego.

Kiedy w prawdziwych banknotach włókna umieszczone są w papierze, fałszerze umieszczają je na powierzchni papieru. Jeśli włókna takie można zdjąć z banknotu szczyrykiem, jest rzeczą pewną, że banknot jest fałszywy. Fałszowanie banknotów dolarowych wymaga przynajmniej kilku lat technicznego przygotowania. Banknoty dolarowe sporządzone są przy pomocy rotografury, na oryginalnych stalorytach. Staloryt którego wykonanie trwa kilka miesięcy, używany jest bezpośrednio do druku. Przytem, odwrotnie niż przy zwyczajnym druku, farbę wpędza się do stalorytu. Odcienie barw uzyskuje się w ten sposób na papierze formie reliefu. Dlatego dobrych fałszykatów prawie nie ma. Znacznie lepsze fałszykaty daje miedzioryt.

Od sporządzania fałszywych banknotów należy odróżnić tzw. „przerabianie” prawdziwych banknotów. Fałszuje się w ten sposób 1-dolarowe banknoty, że do jednaki dopisuje się zero. Probowano również fałszować banknoty 100 dolarowe. W Niemczech fałszowano w czasie inflacji marki zmieniając miliony na „biliony”. Najtrudniej fałszować angielskie funty, ponieważ każdy banknot na pewną sumę posiada inną wielkość. Innym sposobem fałszowania banknotów jest puszczenie w obieg starych amerykańskich banknotów z napisem „Confederated States of America”, które są wycofane z obiegu i podobne ludzko do nowych banknotów z napisem „United States of America”. Handel temi banknotami kwintnie specjalnie we Włoszech.

Przed ratuszem w St. Louis.

O szalonym rozwoju ruchu samochodowego w Ameryce świadczą powyższe zdjęcie przedstawiające w dzień powszedni plac przed ratuszem w St. Louis zastawiony wprost samochodami.

KTO WYKRYJE ZARAZEK REUMATYZMU?

Kwas salicylowy najlepszym lekarstwem.

Zaczyna się zazwyczaj niewinnie, od nie zwracającej uwagi anginy, a kończy często na ciężkich następstwach. Ale nie zawsze. Bo anginę wywołaną mogą zarazki ogólnie znane, które z reumatyzmem, czyli gośćcem, nie mają nic wspólnego. Wtedy angina przechodzi bez śladu. Gorzej jeśli przyczyną jej są drobnoustroje gościa, o których niewiele wiemy. Nikt ich bowiem do tej pory nie widział, nikt nie wyhodował. Spowodowałyby nieznaczne w większości wypadków dolegliwości ze strony gardła i tutej dopiero osiadłszy, rozpoczynają swą wspaniałą destrukcyjną robotę. Najczęstszym miejscem ich osiedlenia się są stawy, które brzękną, stają się bolesne, a skóra pokrywająca je ulega zaczerwienieniu. Chory doświadcza wysokiej gorączki, po której następuje skurczenie się w zajętych stawach. Choroba „przeskakuje” zazwyczaj kolejno z jednego stawu na drugi, a każde „skokowi” towarzyszy podwyższenie ciepłoty. Trwa to zazwyczaj około 8 do 10 tygodni. Tak przebiegająca choroba nosi nazwę ostrego gościa stawowego. Nie zawsze ustępuje on bez śladu. Często gościec ostry przechodzi w przewlekły i powoduje upośledzenie ruchomości poszczególnych kończyn, a nawet ich zeszywnienie, czyniąc z chorego inwalidę fizyczne go na resztę życia. Ponieważ reumatyzm jest jednym z najczęstszych schorzeń narządu ruchu, uniemożliwiającym człowiekowi pracę fizyczną, stąd jego znaczenie społeczne. Tem większe jest ono, że jak przekonują ostatnie statystyki przeprowadzone przez Ubezpieczalnie — ilość chorych, leczących się na cierpienia reumatyczne jest dwa razy większa niż chorych na gruźlicę. Mimo niewykrycia do tej pory zarazka reumatyzmu, obserwacje lekarskie wykazały, że najlepszym środkiem przeciw niemu jest kwas salicylowy i jego sole. Zauważono również, że zaziębnienie przygotowuje odpowiedni grunt dla zarazki tej choroby i ułatwia im opanowanie organizmu, stąd wskazówka dla tych, którzy chcą uniknąć reumatyzmu i jego skutków, by obok przestrzegania zasadniczych postulatów higieny osobistej wystrzegali się zaziębnienia. Co do zaraziwości reumatyzmu, medycyna nie wypowiedziała ostatniego słowa. Naogół przeważa jednak zdanie, że reumatyzm nie jest chorobą zaraźliwą.

Pismo dla mieszkańców Sahary.

Współczujące serce misjonarza.

W najbliższym czasie ukaze się w Afryce nowe czasopismo, poświęcone specjalnie dla mieszkańców Sahary. Znany misjonarz, który życie swoje poświęcił ongiś dla pracy apostołkiej wśród samotnych Europejczyków, zamieszkałych w samotnych pustynnych okolicach, c. de Foucauld, dawno już zwraca uwagę na konieczność zorganizowania jakiejś pomocy duchowej dla oficerów i żołnierzy francuskich, Daleko w głąb pustyni wysunięte posterunki wojskowe, spędzające przeważnie czas na beczynności lub na niezajmujących i nudnych ćwiczeniach, stają się szczerą pastwą nudy, apatii i kompletnego zniechęcenia, które w końcu doprowadzają do zaniku wszelkiego poczucia moralności i etyki. Myśl założyciela

na czasopisma dla tych ludzi, tak bardzo dalekich od wszelkich dobrodziejstw kultury i cywilizacji życia europejskiego, — myśl wykwitła we współczującym sercu oca de Foucauld, została obecnie wprowadzona na w czyn przez Braci Mniejszych Serca Przenajświętszego, od niedawna pracujących na polu misyjnym w południowym Algierze. Nowe czasopismo, które dla uczczenia pamięci o zabitym podczas wojny świętym pisarzu — oficerze Ernście Psichari otrzyma nazwę „Centurion”, misjonarze będą rozsyłali do wszystkich posterunków wojskowych na Saharze. Psichari w czasie swej służby w Afryce napisał świetną nowelę pt. „Podróż Centuriona”, opowiadającą o życiu żołnierzy, zagubionych na pustyni.

POKÓJ czy WOJNA?

Wzrost zbrojeń.

Pomimo faktu, że wszystkie narody pragną pokoju — państwa zbroją się coraz intensywniej. Ostatnio jedna z instytucji amerykańskich, istniejąca pod nazwą Foreign Policy Association, opublikowała wyniki swoich badań w sprawie istniejącej w świecie sytuacji zbrojeń i dotarła na podstawie tych badań do wniosków, że wszystkie mocarstwa w świecie zbroją się w przyspieszonym tempie w oczekiwaniu nowej wojny, którą uważają za nieuniknioną spowodu istniejącego politycznego układu sił w Europie i na Dalekim Wschodzie. Foreign Policy Association podaje graficzne zestawienie cyfr, wskazujące wzmożenie się

zbrojeń w roku 1934 w porównaniu ze stanem zbrojeń w roku 1913, czyli w roku, poprzedzającym wybuch wielkiej wojny, gdy nieograniczone współzawodnictwo osiągnęło szczyt wydatkowości. Sprawozdanie powiada, że podanie dokładnego stanu ubrojenia w powietrzu czołowych mocarstw nie jest możliwe. Według przewidywanych danych zbrojenia powietrzne państw przedstawiają się mniej więcej tak: Francja ma 3.000 aeroplanów wszelkiego typu; Rosja posiada pomiędzy 2.800 a 3.000; Stany Zjednoczone 2.468; Japonia 1.000; Włochy 1.500 i Anglia 1.400.

NIEZADOWOLONE ŻONY.

JAKI ZAWÓD JEST IDEALNY?

W Paryżu istnieje międzynarodowy klub, który jednoczy ludzi niezadowolonych ze swego życia rodzinnego. Klub ten jest bardzo popularny i liczy w tej chwili ponad 3000 członków. Wśród nich jest 1300 mężczyzn i 1700 kobiet. A celem klubu jest nie tylko jedna cześć mężów i żon, niezadowolonych ze swego życia rodzinnego, ale również uzależnienie praktyczny rad i pomocy swym członkom. Głównym zaś zadaniem tego jest stworzenie idealnych warunków wspólnego pożycia małżonków oraz opracowywanie projektów dla stworzenia nowych form małżeństwa. I oto niedawno klub ten przeprowadził bardzo interesującą ankietę na temat intymnego życia małżonków. Dlaczego mąż jest niezadowolony i dlaczego żona jest niezadowolona?

W odpowiedziach kobiet zwracają uwagę niemal jednomyślnie przyczyny niezadowolenia. Przyczyny te tkwią w pracy zawodowej mężów. Kobiety nie są zadowolone z zawodów swych małżonków i na tem, pozornie blachem nie powstają najpoważniejsze niekiedy tragedje. Żona wybitnego artysty, w odpowiedzi na ankietę pisze: „Nie przeczę, iż do pewnego stopnia mi to jest być żoną człowieka, który posiada sławę. Ale rola towarzyszyki znakomitości nie zawsze jest przyjemną. Zatraca się zupełnie własną indywidualność. Nigdy się nie jest panią X, lecz żoną pana X. I ostatecznie rodzi się we mnie uczucie, jakoby była tylko zbędnym dodatkiem do mego męża... Żona uczonego twierdzi, iż: — Mój mąż nauczył się fraktować każde go listka, jako istotę niższą. Poniekąd jest to zupełnie zrozumiałe, ale w ten sam sposób zaczyna on fraktować również i mnie. Do wszystkich mych słów odnosi się on z ledwo dostrzegalną ironią. I mimo, że poza tem poświęca mi on wiele czasu i jest bardzo uważny — nie czuję się szczęśliwa. Żona kupca żali się na swą samotność i brak uwagi ze strony męża. — Mąż mój przez cały dzień jest zajęty

w swym przedsiębiorstwie. A wieczorem, gdy jest wolny, twierdzi, że mu się należy wypocząć i dlatego albo zagłębia się w czytaniu dzienników, albo też udaje się sam do kawiarni, gdzie spotyka się ze swymi znajomymi, również kupcami i spędza z nimi czas na rozmowie o interesach. W ten sposób jestem niemal zawsze samotna... Skarży się również żona urzędnika. — Mój mąż jest wybitnym urzędnikiem i bardzo cenionym przez swych szefów. Ale do życia rodzinnego wnosi on zbyt wiele służbiowości, pedantyczności i kancelaryjnej dokładności. Już to samo do prowadzić może do rozpaczy. Chwilami odnośnie wrażenie, że mąż mój spogląda na mnie jak na podwładnego urzędnika... Żona lekarza jest w rozpaczy: — Mój mąż nie należy do mnie. Nigdy nie mogę wybrać się do teatru, do kina, do znajomych, gdyż okazuje się, że w ostatniej chwili męża wezwano gdzieś na wizytę czy operację, że ma on jakieś posiedzenie lekarskie, że przyjechała jakaś znakomitość na odczyt. A w nocy — wiele razy rozlega się dzwonek telefonu, wzywający męża do nagłych wypadków... Również żona adwokata jest niezadowolona: — Mój mąż o niczem innym nie mówi, tylko o sędziach. Jego kłopot są dłań sędziów niż ja. Przyjaźni się tylko z adwokatami i gdy wybieramy się gdzieś całym towarzystwem mogę tylko siedzieć cicho i przysłuchiwać się, gdy mówią oni o sędziach, sędziach, sprawach, paragrafach i t.d. Żona sportowca też rozdziwiała się nad swoim losem: — Jestem szczęśliwa, gdy mój mąż zdobywa nagrodę na zawodach sportowych. Ale moje szczęście zatrzyma fakt, że mąż mój interesuje się tylko i wyłącznie sportem. Ja lubię muzykę, dobrą książkę, ciekawą wystawę, swoje mieszkanie. To wszystko mój mąż uważa za nieciekawe. Któż jest więc zadowolony? Jaki zawód może być przez żony uważany za idealny i odpowiedni?

Chcesz nabyć hipopotama?

Kosztuje tylko 7 tysięcy mk.

Kierownik ogrodu zoologicznego w Wiedniu udzielił prasie ciekawych informacji o mieszkańcach tego trzeciego co do wielkości zwierzyńca w Europie. Istnieje cały szereg możliwości uzupełnienia i odświeżenia stanu zwierząt. Kupuje się je, hoduje lub wymienia. Nabycie nowego zwierzęcia jest dziś całkiem łatwiejszym problemem, niż bezpośrednio po wojnie, gdy popyt znacznie przewyższał podaż. Ponieważ wojna przerwała mocno dawne szereg zwierząt w ogrodach, starano się wówczas, jak najprędzej uzupełnić braki. Płacono np. 3000 marek za lwa, gdy tymczasem dziś można dostać imponującego króla pustyni już za 500 marek. Hipopotam kosztował dawniej 15.000 marek, teraz zaś połowę tej ceny. Wiedeński ogród zoologiczny nie potrzebuje się troszczyć o przyrost hipopotamów. W 1911 r. подарował mu cesarz Wilhelm trzy hipopotamy. Feldfelde niemieckich wojsk kolonialnych, który przywiózł ten prezent, został obdarowany przez cesarza Franciszka Józefa złotym zegarkiem z inicjałami cesarskimi. Para tych hipopotamów, Fryc i Paula sprawa ich znakomicie, bo przysporzyli już zwierzyńcowi 10 potomków. Druga para, a mianowicie urodzony w Budapeszcie Schurl i „wiedenska” Rosi, mają też co roku bobo. Przychówek ten sprzedaje się do innych ogrodów zoologicznych. Natomiast sławny orangutan Emil jest na punkcie życia rodzinnego pokrzywdzony. Ciągłe szukają dla niego żony, ale dotąd bez skutku.

Wspomniany konsul przy sposobności każdej podróży na urlop do Europy przywoził w prezencie Wiedniowi egzotyczne zwierzęta, odpłacając w własnej kieszeni koszt transportu. Dumny jest Wiedeń ze swojej Madi, samicy słonia, która pierwsza z tych gruboskórów urodziła się w Europie i utrzymała się przy życiu. Teraz ma ona już 28 lat. O wiele romantyczniejszy był los jej afrykańskiego towarzysza, Bimpia, podarowanego zwierzyńcowi przez rabiego Khevenhüllera. Hrabią, polując w w dżungli, spotkał młode słoniatko i niewiele się namyślając, chwycił je za ogon i tak długo trzymał, dopóki nie przybiegli murzyni z ekspedycji. Słoniatko stoczyło rozpaczliwą walkę o wolność, będąc już dość silne. Myśliwy okazał się jednak silniejszym i nie puścił jeńca, który po kilku miesiącach znalazł się ze swoim panem w Wiedniu. Poważna liczba okazów zwierzyńca wiedeńskiego pochodzi z darów arystokratów i bogaczy austriackich. Przed kilku laty król bułgarski ofiarował ogrodomi parę wspaniałych sępów, a tego roku król rumuński dwa olbrzymie pelikany.

PODSŁUCHANE „FILOZOF”

On: — Wle pan, im więcej się czyta, tem mniej się wie. Ona: — W takim razie musiał pan wiele przeczytać. ZEMSTA. — Słyszałeś, że stary Głębek żeni się z młodszą panną. On ma 60 ona 20. — To z zemsty za brak awansu. Chce aby państwo jego wdowie wypłacało przez kilkadziesiąt lat pensję. Najdroższemu zwierzęciu we Wiedniu

Wiedniu udzielił prasie ciekawych informacji o mieszkańcach tego trzeciego co do wielkości zwierzyńca w Europie. Istnieje cały szereg możliwości uzupełnienia i odświeżenia stanu zwierząt. Kupuje się je, hoduje lub wymienia. Nabycie nowego zwierzęcia jest dziś całkiem łatwiejszym problemem, niż bezpośrednio po wojnie, gdy popyt znacznie przewyższał podaż. Ponieważ wojna przerwała mocno dawne szereg zwierząt w ogrodach, starano się wówczas, jak najprędzej uzupełnić braki. Płacono np. 3000 marek za lwa, gdy tymczasem dziś można dostać imponującego króla pustyni już za 500 marek. Hipopotam kosztował dawniej 15.000 marek, teraz zaś połowę tej ceny. Wiedeński ogród zoologiczny nie potrzebuje się troszczyć o przyrost hipopotamów. W 1911 r. подарował mu cesarz Wilhelm trzy hipopotamy. Feldfelde niemieckich wojsk kolonialnych, który przywiózł ten prezent, został obdarowany przez cesarza Franciszka Józefa złotym zegarkiem z inicjałami cesarskimi. Para tych hipopotamów, Fryc i Paula sprawa ich znakomicie, bo przysporzyli już zwierzyńcowi 10 potomków. Druga para, a mianowicie urodzony w Budapeszcie Schurl i „wiedenska” Rosi, mają też co roku bobo. Przychówek ten sprzedaje się do innych ogrodów zoologicznych. Natomiast sławny orangutan Emil jest na punkcie życia rodzinnego pokrzywdzony. Ciągłe szukają dla niego żony, ale dotąd bez skutku.